



## ABDULLAH İBNU'L-MUBAREK VE YAŞLI KADIN

Abdullah İbnu'l-Mübarek (ra)'dan şöyle bir kıssa nakledilir:

-“Hacca gitmek ve Peygamber (as)’ın kabrini ziyaret etmek üzere yola çıkmıştım. Yolda bir karartı gördüm. Üzerinde yünden elbiseleri buluna yaşlı bir kadın idi. Selâm verdim,

Selâmıma karşılık olarak;

-“Rahîm bir Rabden selâm sözüdür onların duyacağı (Yâ Sîn: 58) âyetiyle aldı.

-“Allah sana merhamet etsin. Buralarda ne yapıyorsun?” diye sordum.

-“Allah kimi yoldan çıkarmışsa ona yol bulduracak yoktur (A’râf: 186) âyetini okudu.

Anladım ki yolunu kaybetmiş.

-“Nereye gidiyorsun?” soruma;

-“Bir gece kulunu Mescid i Haram’dan alıp Mescid i Aksâ’ya götüren Allah’ı tesbih ederim (İsrâ: 1) âyetiyle karşılık verdi.

Anladım ki geçtiğimiz hacc mevsiminde haccını tamamlamış Kudüs’e girmek istiyor.

-“Ne zamandan beri böyle yolunu kaybettin?” dedim.

-“Tam üç gece (yani üç gündür) (Meryem: 10) dedi.

Yiyecek verme teklifinde bulundum. “Görüyorum ki yiyecek bir yemeğin yok.”

-“O beni yedirir içirir” dedi.

-“Ne ile abdest alıyorsun?”

Dedi ki, “Su bulamazsanız temiz bir toprak ile teyemmüm alın.”

Ona: “Benim yemeğim var, yemek ister misin?”

-“Sonra orucunuzu gün batıncaya kadar tamamlayın” (Bakara: 187)âyetini okudu.

-“İyi de Ramazan’da değiliz.” dedim.

-“Kim Allah için nafîle bir hayır yaparsa Allah her hayrın karşılığını verendir her şeyi hakkıyla bilendir” (Bakara: 158) âyetiyle cevap verdi.

-“Yolculukta oruç açılabilir.” dedim.

-“Ama orucu tutarsanız bu hakkınızda daha hayırlıdır” (Bakara: 184) âyetini okudu.

-“Niye benim gibi konuşmadığınızı” sordum.

Ağzından tek bir söz bile çıkmasın ki yanında onu gözleyen ve o sözü kaydetmeye hazır bir gözcü (melek) bulunmamış olsun” (Kâf: 18) dedi.

-“Kimlerdensin?” diye sordum.

Bu konuda bilgin yok (ailemi söylesem de tanımazsın). Sonra göz de kalb de (görmeden kesin bilgiye dayalı olmadan verdiğin her hükümden) sorumludur” (İsrâ: 36) âyetiyle cevap verdi.

-“Hata ettim hakkını helâl et!” dedim.

-“Bugün size kınama yok. Allah sizi bağışlasın” (Yusuf: 92) dedi. Deveme bindirip kafilesine ulaştırma teklifinde bulundum.

-“Hayır adına ne işlerseniz Allah onu bilir” (Bakara: 215) âyetiyle mukabele etti.

Devemi yanına getirdim.

Binecekken, “Mü’min erkeklere söyle bakışlarını sakınsınlar” (Nûr: 30) âyetini okudu.

Gözlerimi çevirdim; Binecekken deve ürküp kaçtı bu arada elbisesi az yırtıldı.

-“Başınıza musibet olarak ne gelirse bu bizzat işleyip onu hak etmeniz sebebiyledir” (Şûrâ: 30) âyetini mırıldandı.

-“Sabret deveyi bağlayayım!” dedim.



-“Bu hususta Süleyman’ı anlayışlı ve daha isabetli davranır kıldık” (Enbiyâ: 79) âyetini okuyarak deveyi bağladım ve “Buyur, bin” dedim. Ve binerken:

-“Bunu bize baş eğdiren Allah’ı tesbih ederim; yoksa bunu biz başaramazdık. Ve sonunda şüphesiz Rabbimize döneceğiz!” (Zuhruf: 13 14) âyetlerini okudu.

-“Haydi!” diye ve yüksek sesle bağırdım ve deveyi hızlandırdım.

-“Yürüyüşünde (ve davranışlarında) vakur ol ve sesini yükseltme. Seslerin en çirkini (bağırın) eşeğin sesidir!” (Lokman: 19) mukabelesinde bulundu.

Yavaş yavaş yol almaya ve yürürken şiir okumaya başladım.

-“Kur’an’dan kolayınıza geleni okuyun!” (Müzzemmil: 20)dedi.

Ona “Allah sana hayırlar versin.” dedim.

-“Bu hususu ancak gerçek idrak ve basiret sahipleri düşünüp anlar!” (Bakara: 269) cevabını verdi.

Bir süre gittik; sonra

-“Evli olup olmadığımı sordum.”

Bana;

-“Ey iman edenler! Cevabı verildiğinde sizi üzecek meselelerden sormayın!” (Mâide: 101) âyetini okudu. Ben de sustum, konuşmadım.

Derken kafilesine ulaştık ve

-“Kafile içinde kimsen var mı?” dedim.

Mal ve evlât dünya hayatının süsüdür!” (Kehf: 46) dedi.

Anladım ki çocukları var.

-“Hacc’da ne yapıyorlar?” diye sordum. O da “İşaretler ve yıldızlarla yol buluyorlar” dedi. Anladım ki onlar, yolcu rehberleri ve onu çadırlara götürdüm.

Dedim ki “İste çadırlar. Orada kimin var?”

-“Allah İbrahim’i dost edindi; Allah Musa ile konuştu; Ey Yahya Kitab’a kuvvetle tutun!” (Nisâ: 125 164; Meryem: 12) âyetlerini okudu.

-“Ey İbrahim ey Musa ey İsa!” diye kafileye seslendim.

Ay yüzlü üç genç çıkageldi.

Oturdukları zaman onlara para verip; “Bununla içinizden birini şehre yollayın! Yemeklerin helâl ve temiz olanına baksın ve size bir yiyecek getirsin. Dikkatli davransın!” (Kehf: 19) dedi.

İçlerinden biri gidip yemek aldı, bana uzattı ve,

“Geçmiş günlerinizde yaptıklarınızın karşılığında şimdi afiyetle yiyip için!” (Hâkka: 24) dedi.

Çocuklara;

-“Annenizin bu durumunu bana söylemedikçe bu yemekten yemem bana haramdır!” dedim.

Çocukları;

-“Annemiz, dediler ağızından Cenab ı Allah’ın gazabını çekecek yanlış bir söz çıkar korkusuyla 40 yıldır böyle sadece Kur’an’la konuşur.”

- Kendi kendime dedim: “İşte bu, Allah’ın lütfudur. Onu dilediğine verir.” Cuma: 4)